

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/76/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1122210310
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:1122210310.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a členov senátu JUDr. Evy Šiškovéj a Mgr. Mareka Janigloša, v spore žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, C. XX/XX, D., proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- eur s príslušenstvom, v konaní o odvolaní žalobcu zo dňa 02. 10. 2023 proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 19C/59/2023 - 87 zo dňa 4. septembra 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj súd prvej inštancie alebo súd) rozsudkom č. k. 19C/59/2023 - 87 zo dňa 4. septembra 2023 zamietol žalobu (I. výrok) žalobcu, ktorou sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- eur s príslušenstvom a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (II. výrok). Zaplataenia tejto sumy s príslušenstvom sa žalobca domáhal za porušovanie jeho základných ľudských práv, za ponižovanie a dehonestáciu jeho osoby, jeho občianskej a ľudskej dôstojnosti, pričom uvedenú sumu považoval za primeranú s poukazom na to, že snaha, aby sa upustilo od takéhoto konania a boli odstránené následky zlých rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, nebola úspešná a všetky tieto orgány si naďalej robia z neho posmech, všetci sa navzájom kryjú a dokonca najvyšší ústavní činitelia nekonajú.

2. Žalobca za nezákonné rozhodnutia označil uznesenie vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Topoľčanoch odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-338/VYS-TO-2020 zo dňa 13. 10. 2020 o odmietnutí veci a uznesenie Okresnej prokuratúry Topoľčany sp. zn. 1 Pn 340/20/4406 – 12 zo dňa 26. 10. 2020 o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí veci. V žalobe ďalej namietal nesprávny postup vyšetrovateľa a prokurátora pri vybavovaní jeho trestného oznámenia, ktoré podal dňa 20. 07. 2020 na súdneho znalca E. E. F. pre nepravdivý znalecký posudok, ktorý vypracoval v kauze ublíženia na jeho zdraví, v ktorom sú nezrovnalosti a konšpirácie, ktoré odporujú forenzným dôkazom, teda zraneniam na tele žalobcu.

3. Po právnej stránke súd prvej inštancie svoj rozsudok odôvodnil citáciou čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ust. § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. f/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 4, § 9 ods. 1, 3 § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon č. 514/2003 Z. z.).

4. Ďalej v odôvodnení svojho rozsudku súd uviedol, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Topoľčanoch v konaní pod ČVS: ORP-338/VYS- TO-2020 zo dňa 13. 10. 2020 bola

podľa ust. § 197 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku odmietnutá vec podozrenia z prečinu podľa ust. § 347 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona (nepravdivý znalecký posudok, tlmočnický úkon, prekladateľský úkon), ku ktorému malo dôjsť tým, že páchatel' dňa 07. 01. 2020 ako súdny znalec, ktorý je zapísaný v zozname znalcov Ministerstva spravodlivosti SR v odbore zdravotníctvo a farmácia, odvetvie úrazová chirurgia a ortopédia, vypracoval na základe vydaného uznesenia povereného príslušníka PZ znalecký posudok č. 38/2019, týkajúci sa zranení a mechanizmu vzniku zranení poškodeného A. B., pričom tento znalecký posudok je podľa poškodeného žalobcu nepravdivý, sú tam vykonštruované závery, ktoré nekorešponujú s jeho zraneniami, sú klamlivé, v rozpore s forenznými dôkazmi. V odôvodnení tohto uznesenia je uvedené, že v predmetnej veci podaného trestného oznámenia bol vypočutý podľa ust. § 196 ods. 2 druhá veta Trestného poriadku E. E. F., ktorý okrem iného uviedol, že dňa 04. 12. 2019 bol uznesením povereného príslušníka PZ podľa ust. § 142 ods. 1 Trestného poriadku pribratý ako znalec do trestného konania vedeného na Obvodnom oddelení PZ Topoľčany pod č. sp. ORP-328/TO-TO-2019 za účelom vypracovania znaleckého posudku k telesnému poškodeniu A. B.. Predmetný znalecký posudok vypracoval na základe predloženého spisového materiálu, zodpovedal v ňom riadne na všetky položené otázky. Vypracovaného posudku a záverom v ňom uvádzaným sa v plnom rozsahu pridržiava, znalecký posudok bol vypracovaný na základe jeho odborných a praktických skúseností v danej problematike. Čo sa týka podaného trestného oznámenia zo strany A. B., znalec uviedol, že nemal žiadny úmysel vypracovať nepravdivý znalecký posudok.

Proti uzneseniu o odmietnutí veci podal žalobca sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor Okresnej prokuratúry Topoľčany uznesením sp. zn. 1 Pn 340/20/4406 – 12 zo dňa 26. 10. 2020 tak, že sťažnosť zamietol ako nedôvodnú, nakoľko dospel k záveru, že vo veci nejde o oznamovaný a ani iný trestný čin vymenovaný v osobitnej časti Trestného zákona. V odôvodnení uznesenia poukázal na priebeh trestného konania vo veci obvineného G. E. H., v ktorom bol sporný znalecký posudok vypracovaný ako jeden z dôkazov. Tento znalecký posudok vypracoval znalec E. E. F. pod č. 38/2019. Znalecký posudok bol jedným z dôkazov v predmetnom trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 1T/9/2020, v ktorom bol dňa 05. 03. 2020 vydaný trestný rozkaz, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22. 06. 2020. Zo správy zabezpečenej cestou Okresného súdu Topoľčany dňa 24. 09. 2020 je zrejmé, že v konaní pred súdom ohľadom zranení A. B. nebol vypracovaný nový znalecký posudok, nebolo konané hlavné pojednávanie a E. F. nebol v konaní vypočutý. V odôvodnení uznesenia o odmietnutí veci je ďalej uvedené, že znalec E. E. F. dňa 05. 10. 2020 k veci uviedol, že znalecký posudok č. 38/2019 zo dňa 07. 01. 2020 vypracoval na základe predloženého spisového materiálu a tiež odborných a praktických skúseností k danej problematike, riadne zodpovedal všetky položené otázky, vyslovených znaleckých záverov sa plne pridržiava. Dodal, že nemal žiadny úmysel vypracovať nepravdivý znalecký posudok.

Z odpovede Generálnej prokuratúry SR na žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 07. 02. 2022 vybavovanú pod č. VI/4 Gc 12/22/1000-8 mal súd preukázané, že Generálna prokuratúra SR nárok žalobcu na náhradu škody neuznala. Žalobcovi oznámila, že nebude uspokojený, podmienky na uspokojenie nároku žalobcu nie sú splnené a konštatovala absenciu spôsobilého právneho titulu nároku na náhradu škody. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci orgánom verejnej moci prichádza do úvahy len za splnenia striktno vymedzených podmienok. Jednou z nich je, že rozhodnutie, ktorého nezákonnosť sa tvrdí, musí byť predpísaným spôsobom a príslušným orgánom zrušené, čo sa vo veci žalobcu nestalo. Čo sa týka nesprávneho úradného postupu, tento nemôže byť len subjektívne pociťovaný účastníkom konania, ale musí byť aj objektívne konštatovaný. To sa tiež nestalo. V žiadosti žalobcu nie je vôbec preukázaná, ani vysvetlená škoda spočívajúca v nemajetkovej ujme, preto o náhrade nemajetkovej ujmy nemožno vôbec uvažovať.

Z upovedomenia Krajskej prokuratúry Nitra č. 1 Kn 116/22/4400-7 zo dňa 31. 03. 2023 vo veci A. B. vyplýva, že dňa 16. 02. 2022 bolo Krajskej prokuratúre Nitra cestou Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky doručené podanie žalobcu zo dňa 07. 02. 2022, ktoré bolo podľa obsahu posúdené ako žiadosť o preskúmanie zákonnosti právoplatného rozhodnutia vydaného v trestnom konaní vo veci vedenej na Okresnej prokuratúre Topoľčany pod sp. zn. 1 Pn 340/20/4406, vrátane postupu policajta a prokurátora, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia. Táto žiadosť bola posúdená ako nedôvodná. Krajský prokurátor uviedol, že uznesenie vyšetrovateľa PZ zo dňa 13. 10. 2020, ktorým bola vec podozrenia zo spáchania prečinu nepravdivého znaleckého posudku, tlmočnického úkonu a prekladateľského úkonu podľa ust. § 347 odsek 1 písm. a/ Trestného zákona odmietnutá, považuje za vecne správne. Rovnako sa ako s vecne správnym stotožnil s rozhodnutím prokurátora Okresnej prokuratúry Topoľčany pod sp. zn. 1 Pn 340/20/4406 – 12 zo dňa 26. 10. 2020, ktorým bola podľa ust. § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného

poriadku zamietnutá sťažnosť žalobcu ako nedôvodná. Krajský prokurátor poukázal na zistený skutkový stav a konštatoval, že nebolo možné prijať právny záver o tom, že by uvedené konanie podozrivej osoby napĺňalo zákonné znaky prečinu nepravdivého znaleckého posudku, tlmočnického úkonu a prekladateľského úkonu podľa ust. § 347 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona po stránke objektívnej a tiež subjektívnej, nakoľko podozrivý ako do konania pribratý znalec, podal znalecký posudok, ktorý bol zo strany samosudkyne Okresného súdu Topoľčany, ktorá vo veci vydala trestný rozkaz, posúdený ako zákonný a korešpondujúci i s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi. K argumentu žalobcu, že znalec E. E. F. v konaní o trestnom oznámení nebol vypočutý, krajský prokurátor uviedol, že táto skutočnosť nie je pravdivá, pretože znalec bol vypočutý vyšetrovateľom Policajného zboru dňa 05. 10. 2020 na Okresnom riaditeľstve PZ odbore kriminálnej polície v Topoľčanoch. Žiadosť žalobcu krajský prokurátor ako nedôvodnú odložil.

5. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je objektívna zodpovednosť (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť. Je založená na kumulatívnom splnení troch podmienok, a to: 1/ existencii nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, 2/ vzniku škody a 3/ príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Procesnou podmienkou konania pred súdom v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Dospel k záveru, že žalobca splnenie vyššie uvedených podmienok pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) nepreukázal.

6. Základnou podmienkou zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je existencia rozhodnutia, v ktorom orgán verejnej moci aplikoval pravidlo právnej normy na ním posudzovaný prípad a rozhodol tak o právach a povinnostiach individuálnych subjektov, pričom takéto rozhodnutie bolo ako nezákonné zrušené, či zmenené. V danom prípade žalobca za nezákonné rozhodnutia označil uznesenie vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Topoľčanoch odborom kriminálnej polície ČVS: ORP-338/VYS-TO-2020 zo dňa 13. 10. 2020 o odmietnutí veci a uznesenie Okresnej prokuratúry Topoľčany sp. zn. 1 Pn 340/20/4406 – 12 zo dňa 26. 10. 2020 o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí veci. Z výsledkov vykonaného dokazovania je evidentné, že ani jedno z uvedených rozhodnutí nebolo zrušené, ani zmenené pre nezákonnosť. Vecnú správnosť, dôvodnosť a zákonnosť namietaných rozhodnutí potvrdil aj krajský prokurátor JUDr. Ivan Mandalov, ktorý zákonnosť týchto rozhodnutí na podnet žalobcu preskúmal. S poukazom na ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. preto nemožno hovoriť o nezákonnosti namietaných rozhodnutí, ktorá by odôvodňovala právo žalobcu domáhať sa náhrady škody v zmysle uvedeného zákona. V súlade so zásadou prezumpcie správnosti rozhodnutí, nie je súd v tomto konaní o zodpovednosti za škodu oprávnený sám posudzovať zákonnosť rozhodnutia vydaného v inom konaní a podmienka nezákonnosti rozhodnutia je splnená iba vtedy, ak bolo toto právoplatné rozhodnutie skutočne ako nezákonné zrušené alebo zmenené príslušným orgánom.

Ustanovenie § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., na ktoré poukazoval žalobca, uvádza výnimku, kedy je možné uplatniť nárok na náhradu škody aj bez zrušenia, či zmeny namietaného rozhodnutia, ale posudzované rozhodnutia pod túto výnimku nespádajú. Nejde totiž o tzv. ničotné rozhodnutia, teda rozhodnutia vydané orgánmi nad rámec im určených právomocí. Z ust. § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. vyplýva možnosť domáhať sa náhrady škody titulom rozhodnutia, ktoré nebolo zrušené pre nezákonnosť za predpokladu, že ide o škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc. Žalobca však neodôvodnil, prečo by mal súd považovať namietané rozhodnutia za rozhodnutia vydané mimo právomocí vyšetrovateľa, resp. prokurátora. Žalobca sa v replike zo dňa 24. 07. 2023 pýtal, či prokurátor I. C. prekročil svoju právomoc, keď zrejme nechal sfaľšovať a vyrobiť zápisnicu o výsluchu osoby. Pokiaľ žalobca týmto myslel, že prokurátor mal vyrobiť zápisnicu o výsluchu znalca, ktorú mal založiť do spisu bez toho, aby bol znalec skutočne vypočutý, súd k tomu uviedol, že ani takéto konanie by neznamenalo, že prokurátor mal prekročiť svoju právomoc. Takéto konanie (samozrejme za predpokladu jeho preukázania) by bolo nepochybne postihnutelné disciplinárne i podľa predpisov trestného práva, nie je však možné hovoriť o prekročení právomoci. V danom prípade tak vyšetrovateľ, ako aj prokurátor vo veci rozhodli zákonom predpokladaným spôsobom, na základe právomoci, ktorá im bola zverená a vydali rozhodnutia, ktoré boli v rámci ich právomoci oprávnení vydať. Platný právny predpis (zákon č. 300/2005 Z. z.

Trestný poriadok) policajtovi umožňuje vec uznesením odmietnuť, čo je aj prejednávaný prípad. Podľa Trestného poriadku je prokurátor (ako policajtovi nadriadený orgán) oprávnený rozhodnúť o sťažnosti proti uzneseniu o odmietnutí veci tak, že ju zamietne, pokiaľ zistí, že sťažnosť nie je nedôvodná. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že konajúci vyšetrovateľ (policajt), ako aj prokurátor vo veci rozhodli zákonom predpokladaným spôsobom a skutočnosť, že žalobca s ich rozhodnutiami nesúhlasí, ešte neznamená, že tieto rozhodnutia nie sú správne a zákonné.

7. V súvislosti s nesprávnym úradným postupom súd s poukazom na ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. uviedol, že pojem nesprávny úradný postup priamo nedefinuje, ale demonštratívnym spôsobom upravuje, čo sa pod týmto pojmom rozumie, pričom uvádza najčastejšie spôsoby konania, resp. opomenutia konania orgánov verejnej moci, na základe ktorých dochádza k porušovaniu zákona z ich strany. Pod pojem nesprávny úradný postup tak možno zaradiť takmer akékoľvek konanie orgánu verejnej moci, ktoré odporuje platným právnym predpisom. Podľa súdnej praxe musí ísť o iné konanie orgánu verejnej moci, ako je konanie spojené s rozhodovacou činnosťou. Činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia nie je možné posudzovať ako nesprávny úradný postup, pretože prípadné nesprávnosti a vady tohto postupu sa prejavia práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti štátu môžu zakladať len zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie. Postup, ktorý žalobca v konaní popisoval, vyústil práve do namietaných rozhodnutí v konaní vedenom Okresným riaditeľstvom PZ v Topoľčanoch odborom kriminálnej polície pod ČVS: ORP-338/VYS-TO-2020. Iný konkrétny prípad nesprávneho úradného postupu spočívajúci v inej ako rozhodovacej činnosti, ktorý by mal za následok vznik nejakej škody na strane žalobcu, žalobca v konaní neuvádzal. Pretože konanie orgánov činných v trestnom konaní v súvislosti s vydanými rozhodnutiami nie je možné vnímať ako nesprávny úradný postup a iný nesprávny úradný postup tiež zistený nebol, súd dospel k záveru, že žalobca túto podmienku pre uplatnenie zodpovednosti za škodu nepreukázal.

8. Taktiež v konaní nepreukázal ani ďalšiu zo zákonných podmienok pre úspešné uplatnenie nároku, a to vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy na jeho strane, ktorú si uplatnil v sume 5.000,- eur, pričom tento nárok však bližšie neodôvodnil a nešpecifikoval, najmä v medziach ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., ale ani netvrdil, že mu mala vzniknúť škoda (nemajetková ujma) práve v tejto sume, pričom v predchádzajúcich podaniach adresovaných Generálnej prokuratúre SR uvádzal sumu 10.000,- eur, príp. 20.000,- eur. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie, čo opakovane vo svojich rozhodnutiach konštatoval aj Ústavný súd SR (uznesenie v konaní pod sp. zn. II. ÚS 467/08 zo dňa 16. 12. 2008, uznesenie v konaní pod sp. zn. III. ÚS 50/2014 zo dňa 29. 01. 2014). V posudzovanom prípade žalobca požadoval náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000,- eur, ale nesplnil si ani len bremeno tvrdenia o tom, že mu škoda práve v tejto výške vznikla. Žalobca vôbec neuviedol a následne nepreukázal dopad a následky namietaných rozhodnutí na jeho osobu tak, aby bolo možné vôbec uvažovať o tom, že žalobcovi nejaká škoda vznikla.

9. Vzhľadom na nepreukázanie prvých dvoch podmienok zodpovednosti štátu za škodu, súd existenciu poslednej z podmienok, a to príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou ani nemohol skúmať.

10. Žalobca v priebehu konania uvádzal množstvo dôvodov, pre ktoré považoval znalecký posudok č. 38/2019 vypracovaný E. E. F. v trestnom konaní vedenom Obvodným oddelením PZ v Topoľčanoch pod ČVS: ORP-328/TO-TO-2019 za nepravdivý, neodborný a v rozpore s forenznými dôkazmi. Ďalej akcentoval skutočnosť, že tento znalec nebol v konaní vedenom Okresným riaditeľstvom PZ v Topoľčanoch, odbor kriminálnej polície ČVS: ORP-338/VYS-TO-2020 vypočutý a za sfaľšovanú považoval zápisnicu o výsluchu tohto znalca zo dňa 05. 10. 2020. Uvádzal niekoľko spôsobov, ktorými je možné si skutočnosť ohľadom vypočutia, resp. nevypočutia znalca dňa 05. 10. 2020 overiť. Tieto skutočnosti súd v tomto konaní ďalej nepreveroval, nakoľko nie je oprávnený výsledky iného trestného konania revidovať, posudzovať ich správnosť v rámci prejudiciálneho konania (ako predbežnú otázku). Z uvedených dôvodov ani nevykonal výsluchy svedkov navrhnutých žalobcom v žalobe (E. E. F., E. G. J. K., A. I. C., E. J. L.).

11. Na základe vykonaného dokazovania a po právnom posúdení sporu súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok zakladajúcich zodpovednosť za škodu pri výkone verejnej moci, a preto žalobu, vrátane nároku na zaplatenie príslušenstva, ako nedôvodnú zamietol.

12. O trovách konania rozhodol tak, že v konaní úspešnému žalovanému s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP vznikol nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi (ktorý žiadne materiálne merateľný úspech nedosiahol), ale žalovaný trovy konania nežiadal priznať a tieto mu nevyplývajú ani zo súdneho spisu, a preto súd žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

13. Žalobca podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie zo dňa 02. 10. 2023 pre nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu.

Uviedol, že navrhoval, aby súd postupoval na základe ust. § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon č. 514/2003 Z. z.), čo ale súd zamietol s tvrdením, že orgány činné v trestnom konaní v tomto prípade neprekročili svoje právomoci. Predmetné uznesenia vyšetrovateľa a prokurátora boli vydané na základe sfaľšovaných dôkazov, sfaľšovaného trestného spisu, sú tam klamstvá o tom, že bol vypočutý súdny znalec a sú tam vymyslené jeho výpovede. Napriek uvedenému súd bol toho názoru, že vyšetrovateľ, ani prokurátor neprekročili svoje právomoci. Falošovanie verejnej listiny podľa jeho názoru musí spadať pod ust. § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Zápisnice, ktoré predložil žalobca v konaní (zápisnica o jeho výsluchu a zrejme sfaľšovaná zápisnica o výsluchu E. E. F.), sa diametrálne odlišujú. Konštatovanie, že ani falošovanie verejnej listiny nie je prekročenie právomoci prokurátora znamená koniec právneho štátu v tejto republike. Pre sudkyňu neznamena ani trestný čin prokurátora pri dozorovaní trestného konania prekročenie právomoci, čím legalizovala páchanie trestných činov orgánmi činnými v trestnom konaní a nejedná sa o prekročenie právomoci. Sudkyňa mala možnosť vykonať dôkazy, ktoré navrhoval a mohla vypočuť aj svedkov, no neurobila to, čím legalizovala možné trestné činy orgánov činných v trestnom konaní.

Žalobca ďalej v odvolaní poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 5 Tdo 8/2015 zo dňa 07. 05. 2015. Uviedol, že žiadny zákon nedefinuje právomoc orgánov činných v trestnom konaní falošovať verejné listiny, falošovať trestné spisy, vyrábať falošné svedecké výpovede a toto všetko treba označiť pojmom prekročenie právomoci. Preto nie je možné sa stotožniť s názorom súdu, že falošovanie trestného spisu nie je prekročenie právomoci. Každé konanie štátneho orgánu nad rámec zákona je nutné považovať za prekročenie právomoci. Súd si nemôže vyberať, ktoré konanie štátneho orgánu nad rámec zákona označí za prekročenie právomoci. Každé konanie štátneho orgánu nad rámec zákona je nutné považovať za prekročenie právomoci. Vydanie sfaľšovaných uznesení, v ktorých sú uvedené klamstvá o priebehu trestného konania považoval jednoznačne za prekročenie právomoci. Výklad súdu, že falošovanie trestného spisu a vydanie sfaľšovaného uznesenia nie je prekročenie právomoci, považoval za nesprávne, pretože odporuje Ústave SR. To, či orgány činné v trestnom konaní sfaľšovali výpoveď súdneho znalca mohla sudkyňa overiť jednoduchým spôsobom, a to vykonaním všetkých dôkazov, ktoré žalobca navrhoval.

Zákonodarca žiadnym spôsobom bližšie nešpecifikuje, čo je to prekročenie právomoci. Výklad zákona použitý v predmetnej veci znamená, že štátny orgán sa môže k svojmu rozhodnutiu dopracovať akýmkoľvek podvodným spôsobom, môže falošovať verejné listiny a celé konanie zmanipulovať, hlavné je, že nakoniec vydal rozhodnutie, ktoré mal právomoc vydať. Takýto výklad znamená absolútnu svojvôľu pri plnení povinností štátnych inštitúcií a nezohľadňuje verejný záujem, ktorý musí mať vždy v takýchto prípadoch absolútnu prioritu. Súd má právomoc vykonať všetky dôkazy, ktoré uzná za vhodné, aby mohol spravodlivo rozhodnúť. Takéto úvahy súdu, že falošovanie verejnej listiny nie je prekročenie právomoci, sú ničím nepodložené špekulácie, ktoré odporujú verejnému záujmu v tomto konaní.

Žalobca navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie pre nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, aby ho usmernil na vykonanie navrhovaných dôkazov, čím sa jednoznačne preukáže, či vyšetrovateľ PZ a dozorujúci prokurátor sfaľšovali predmetnú zápisnicu o výsluchu osoby alebo nie. O tom, že táto zápisnica je sfaľšovaná, svedčí doložená výpoveď E. E. F. pred súdom v Piešťanoch. Zamietavé uznesenia vyšetrovateľa PZ a aj dozorujúceho prokurátora nemožno považovať za zákonné, pretože boli vydané na základe sfaľšovaného trestného spisu, pričom tento spis zrejme sami sfaľšovali. Založili do trestného spisu zápisnicu o výsluchu osoby (súdneho znalca E. E. F.) s úmyslom použiť ju ako pravú, čím dokonali trestný čin marenia spravodlivosti podľa ust. § 344 Trestného zákona. Takto vydané uznesenia preto nemožno považovať za zákonné, a teda nemožno ani skonštatovať, že orgány činné v trestnom konaní

neprekročili svoje právomoci. Vydávať sfaľšované uznesenia nepatrí do právomoci orgánov činných v trestnom konaní.

14. Žalovaný podal k odvolaniu vyjadrenie zo dňa 12. 10. 2023, v ktorom uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. musia byť kumulatívne splnené zákonné podmienky, a to: 1. existencia nezákonného rozhodnutia/nesprávneho úradného postupu, 2. vznik škody/nemajetkovej ujmy a 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom a vznikom škody/nemajetkovej ujmy. Ak čo i len jedna z týchto podmienok nie je splnená, náhradu škody/nemajetkovej ujmy nie je možné priznať. Podľa názoru žalovaného v tejto veci nebola splnená žiadna z vyššie uvedených podmienok.

Žalovaný navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne.

15. K vyjadreniu žalovaného podal žalobca vyjadrenie zo dňa 06. 11. 2023. Uviedol, že žalovaný spochybnil jeho (žalobcu) právo na vyplatenie akejkoľvek nemajetkovej ujmy, nakoľko nebola splnená ani jedna z troch podmienok.

K prvej podmienke (existencia nezákonného rozhodnutia/nesprávneho úradného postupu) žalobca citoval ust. § 2 ods. 5, 6, 10, 12, 21 Trestného poriadku a ust. § 3 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov, z ktorých podľa jeho názoru vyplýva, že prokuratúra porušuje tieto zákony, nerešpektuje práva občana, robí si posmech z občana, manipuluje trestné konania, falšuje listinné dôkazy, zametá dôkazy pod koberec, pričom sa jedná o zlyhanie celého systému. Dotknutý E. E. F. sa pred súdom v Piešťanoch dňa 25. 10. 2021 vyjadril, že o ničom nevie, napriek tomu prokuratúra tieto dôkazy ignoruje. Prokurátorka, ktorá zastupuje žalovaného by mala v zmysle ust. § 2 ods. 5 Trestného poriadku stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedela, vrátane povinnosti obstarat' dôkazy z úradnej povinnosti, aby zistila skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti. Žalobca obstaral dôkazy, ktoré vzbudzujú dôvodné pochybnosti, ale prokurátorka ich ignoruje, pričom tvrdí, že nemá nárok na žiadnu nemajetkovú ujmu. Súdny znalec E. E. F. dva krát písomne vypovedal pred súdom v Piešťanoch, že o ničom nevie, a to sú jednoznačné dôvodné pochybnosti, ktoré bola povinná prokuratúra ďalším dokazovaním odstrániť. A toto sa nestalo ani v prípade vyjadrenia krajského prokurátora v Nitre.

K druhej podmienke (vznik škody, nemajetkovej ujmy) žalobca uviedol, že za nemajetkovú ujmu možno vo všeobecnom chápaní považovať akúkoľvek ujmu, ktorá pre poškodeného neznamená priamu stratu na majetku, čiže nie je vyjadriteľná v peniazoch. Postihuje teda inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) ujma. Ide hlavne o zásah do zdravia, cti, dôstojnosti, súkromia osoby, rodinného života a podobne. Spravidla následky tejto ujmy bývajú veľmi závažné a v konečnom dôsledku sa môžu prejaviť aj v majetkových pomeroch poškodeného. Občiansky zákonník ustanovuje, že fyzická osoba má právo okrem iného domáhať sa najmä toho, aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie (tzv. satisfakčná žaloba vo forme morálnej alebo finančnej satisfakcie), ktoré sa použije vtedy, ak nepriaznivý následok neoprávneného zásahu už vznikol. Výška náhrady pevne stanovená nie je, závisí od konkrétneho prípadu, a je na rozhodnutí súdu, ako sa s ňou vysporiada s prihliadnutím na závažnosť ujmy a na okolnosti, za ktorých vznikla. K vzniku takejto nemajetkovej ujmy dochádza nespravodlivým konaním, ktoré sa prejavuje ako ohrozenie alebo porušenie určitých právnych povinností, ktoré často krát vyústi do takejto ujmy. Takéto konanie má priamy dopad na spôsob a kvalitu života poškodeného, na jeho spoločenské a rodinné vzťahy, či osobný život. Ujma môže spôsobiť v niektorých prípadoch aj psychiatrické problémy a závažne sťažiť pracovný život poškodeného. Sprevádza ju stres, frustrácia, úzkosť, trauma. Mnohokrát takáto ujma trvá až do smrti, t. j. osoba má doživotné následky. Avšak je nutné uviesť, že akékoľvek finančné odškodnenie nedokáže napraviť ujmu, ktorú daná osoba utrpela, resp. jej postavenie v spoločnosti alebo bolesť, ktorú si vytrpela. Hlavnou úlohou takejto ujmy je predovšetkým zmierniť, zoslabiť následky neoprávneného zásahu do práv fyzickej osoby. Žalobca bol toho názoru, že vysvetlil, prečo je presvedčený o tom, že za takéto porušovanie zákona zo strany slovenskej prokuratúry má nárok na nemajetkovú ujmu v požadovanej výške.

K tretej podmienke (príčinná súvislosť) žalobca uviedol, že túto taktiež dostatočne vysvetlil.

V závere vyjadrenia žalobca konštatoval, že prokuratúra, ktorá má chrániť záujmy fyzickej osoby (aby vyšetrovanie možného trestného činu bolo vedené zákonným spôsobom zohľadnením všetkých dôkazov, ktoré sú k dispozícii) nekoná tak, ako jej to ukladá zákon, čo v ňom vzbudzuje obrovskú frustráciu, traumy, úzkosť a stres pri pomyslení, čo všetko títo ľudia už napáchali, keď sa takto správajú pri vyšetrovaní takéhoto skutku. A za toto je ním požadovaná nemajetková ujma v peniazoch prinízka.

16. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov – ďalej aj CSP) zistil, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné, bolo podané oprávnenou stranou (žalobcom, v neprospech ktorého bolo týmto rozsudkom rozhodnuté), v zákonom stanovenej lehote (ust. § 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP) a konštatoval, že odvolanie má zákonom stanovené náležitosti a obsahuje zákonom stanovené odvolacie dôvody (ust. § 127, § 363, § 365 ods. 1 CSP). Následne odvolací súd, viazaný rozsahom podaného odvolania žalobcu, odvolacími dôvodmi ako i súdom prvej inštancie zisteným skutkovým stavom (ust. § 379, § 380 ods. 1, 2, § 383 CSP) prejednal podané odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné a vo veci rozhodol rozsudkom (ust. § 392 CSP) tak, že rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

17. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ vyššie citovaného zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

f/ Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu4) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 5 ods. 1 vyššie citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1, 2, 4 vyššie citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody. Za nezákonné rozhodnutie sa nepovažuje výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9 ods. 1, 3, 6 vyššie citovaného zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje výkon právomoci orgánom verejnej moci, pri ktorom dôjde k porušeniu právnou normou ustanoveného predpísaného postupu alebo k porušeniu účelu, ku ktorému postup orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci smeruje. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Za nesprávny úradný postup sa nepovažuje ani úradný postup, ktorý spočíva v úkonoch orgánu verejnej moci v rámci súdneho konania alebo iného konania, ktorými sa zhromažďovali alebo pripravovali podklady pre vydanie rozhodnutia a ktorého vady a nedostatky sa prejavili vo vydanom rozhodnutí tohto orgánu verejnej moci, a tieto vady a nedostatky je možné odstrániť uplatnením riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Náhradu škody spôsobenú takýmto úradným postupom je možné uplatniť len podľa § 5 a 6 a za podmienok tam uvedených.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Právo na náhradu škody spočívajúcej v náhrade nemajetkovej ujmy nevznikne, ak súd v správnom súdnictve v konaní o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy, Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní o ústavnej sťažnosti rozhodoval o primeranom finančnom zadosťučinení, alebo Európsky súd pre ľudské práva v konaní o porušení práva na prejednanie vecí v primeranej lehote rozhodoval o spravodlivom zadosťučinení, a to v rozsahu nemajetkovej ujmy spôsobenej skutočnosťami, ktoré pri tomto rozhodovaní mohli byť zohľadnené bez ohľadu na to, že zohľadnené neboli z dôvodu na strane poškodeného.

Podľa § 15 ods. 1 vyššie citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 vyššie citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a)

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b/ závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d / závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

4) § 38 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre.

18. Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 153/2021 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov, prokuratúru tvoria tieto štátne orgány:

- a/ generálna prokuratúra,
- b/ krajské prokuratúry,
- c/ okresné prokuratúry.

19. Podľa § 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

20. Podľa čl. 46 ods. 3, 4 Ústavy Slovenskej republiky v znení účinnom od 01. 07. 2023 do 31. 12. 2024, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

21. Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon č. 514/2003 Z. z.) je ustanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3, 4 Ústavy SR podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (ust. § 5 až 9 zákona č. 514/2003 Z. z.) orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom (ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z. z.), a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím

orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné alebo orgán verejnej moci spôsobil poškodenému škodu v dôsledku svojho nesprávneho úradného postupu. Ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. zakotvuje základné podmienky vo vzťahu k náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a to jednak tým, že ako predpoklad na náhradu škody (mimo iného) stanovuje vydanie nezákonného rozhodnutia a ďalej jeho zrušenie (zmenu) pre nezákonnosť príslušným orgánom. Tieto podmienky sú splnené iba vtedy, ak je vydané rozhodnutie následne zrušené (zmenené) práve z dôvodu nezákonnosti a iba na to príslušným orgánom. Z takéhoto zrušujúceho (zmeňujúceho) rozhodnutia potom musí byť zrejmy dôvod zrušenia (zmeny) skoršieho rozhodnutia, ktorým je jeho nezákonnosť (rozhodnutie Ústavného súdu SR v konaní pod sp. zn. II. ÚS 25/2011). Súdna judikatúra Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu NS SR v mnohých rozhodnutiach vychádza zo záveru, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená.

22. Žalobca v predmetnej veci za nezákonné rozhodnutie označil uznesenie Okresného riaditeľstva PZ v Topoľčanoch odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-338/VYS-TO-2020 zo dňa 13. 10. 2020 (ktorým poverený príslušný orgán činný v trestnom konaní odmietol vec podozrenia z prečinu podľa ust. § 347 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, t. j. nepravdivý znalecký posudok, tlmočnický úkon a prekladateľský úkon, ku ktorému malo dôjsť tým, že páchatel dňa 07. 01. 2020 ako súdny znalec vypracoval v trestnej veci prečinu ublíženia na zdraví podľa ust. § 156 ods. 1, 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ust. § 139 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona vedenej na Obvodnom oddelení PZ Topoľčany pod č. sp. ORP-328/TO-TO-2019 znalecký posudok týkajúci sa zranení a mechanizmu ich vzniku u poškodeného A. B., pričom tento znalecký posudok je nepravdivý, sú tam vykonštruované závery, ktoré nekorešponujú so zranením poškodeného, sú klamlivé a v rozpore s forenznými dôkazmi, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa ust. § 197 ods. 2 Trestného poriadku) a uznesenie Okresnej prokuratúry Topoľčany č. 1 Pn 340/20/4406 – 12 zo dňa 26. 10. 2020 (ktorým bola zamietnutá sťažnosť oznamovateľa A. B. proti uzneseniu Okresného riaditeľstva PZ v Topoľčanoch odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-338/VYS-TO-2020 zo dňa 13. 10. 2020).

Podnet žalobcu na začatie trestného stíhania bol teda príslušným orgánom vyhodnotený ako neopodstatnený, pričom skutočnosť, že trestné stíhanie vo veci nebolo začaté, nakoľko neboli zistené akékoľvek skutočnosti odôvodňujúce takýto postup, nemôže (napriek opačnému subjektívnemu presvedčeniu žalobcu) viesť k záveru, že postup prokuratúry možno pre účely zákona č. 514/2003 Z. z. považovať za nesprávny úradný postup zakladajúci zodpovednosť štátu za škodu. Správne v tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca ako oznamovateľ nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a aby bolo vznesené obvinenie voči konkrétnej osobe, pretože posúdenie toho, či je dôvod na začatie trestného stíhania, alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní.

Ani jedno zo žalobcom označených rozhodnutí nebolo zrušené, ani zmenené ako nezákonné, a to ani na základe žiadosti žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti týchto uznesení ako i preskúmania zákonnosti postupu orgánov, ktoré tieto uznesenia vydali, čo bolo žalobcovi oznámené v podaní Krajskej prokuratúry Nitra č. 1 Kn 116/22/4400-7 zo dňa 31. 03. 2022. Príslušné orgány teda nezrušili, ani nezmenili uznesenia, ktoré žalobca označoval v tomto súdnom konaní za nezákonné, pričom ich zrušenie, resp. zmena z titulu nezákonnosti, boli základným predpokladom toho, aby sa žalobca ako poškodený mohol domáhať náhrady škody, resp. nemajetkovej ujmy v civilnom súdnom konaní. Súd prvej inštancie správne konštatoval v odôvodnení svojho rozsudku, že pokiaľ neboli tieto uznesenia zrušené alebo zmenené pre ich nezákonnosť, nemožno hovoriť o ich nezákonnosti, ktorá by odôvodňovala právo žalobcu domáhať sa náhrady škody, resp. nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

23. Po dôslednom oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne v súlade s ust. § 191 CSP a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil aj správny skutkový a právny záver.

24. S poukazom na vyššie citované ust. § 387 ods. 1, 2 CSP, prihladajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, odvolací súd nezistil v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady a v celom rozsahu sa po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s odôvodnením žalobcom napadnutého rozsudku a v podrobnostiach naň poukazuje.

25. Pre zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a v reakcii na odvolaciu argumentáciu žalobcu odvolací súd dopĺňa nižšie uvedené.

25.1 Žalobca v podanom odvolaní namietal predovšetkým nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu. Právnym posúdením možno rozumieť činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétne právnu normu na zistený skutkový stav. Odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP môže byť daný použitím nesprávnej právnej normy alebo aplikáciou správnej právnej normy, ktorú súd nesprávne interpretoval alebo napokon použitím správnej právnej normy a jej správnej interpretácie, ale jej nesprávnej aplikácie na zistený skutkový stav veci (napr. rozhodnutie NS SR v konaní pod sp. zn. 2MCdo/4/2009). Žalobca v predmetnej veci bližšie nekonkretizoval odvolaciu námietku nesprávneho právneho posúdenia veci, t. j. nešpecifikoval pochybenie súdu prvej inštancie pri použití, interpretácii alebo aplikácii konkrétnej právnej normy na skutkový stav. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu a dôvodmi odvolaním napadnutého rozsudku dospel k záveru, že súd prvej inštancie na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. v znení dopadajúcim na danú vec, ktoré aj správne vyložil a aj napriek subjektívnemu presvedčeniu žalobcu sa nesprávneho právneho posúdenia nedopustil.

Súdom prvej inštancie konštatovaná nedôvodnosť podanej žaloby nie je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia alebo svojoľnej aplikácie práva, resp. formalistického, neobjektívneho a tendenčného postupu tohto súdu (ktorý žalobca v odvolacom konaní nepreukázal), ale racionálneho a s ust. § 191 CSP súladného a starostlivého vyhodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania, doplneného presvedčivou argumentáciou, v ktorej tento súd venoval dostatočnú a náležitú pozornosť všetkým, pre rozhodnutie vo veci podstatným otázkam, vrátane náležitého odôvodnenia nevykonania žalobcom navrhovaného dokazovania. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalobca v konaní domáhal, čo navrhovali procesné strany, z ktorých skutočností a dôkazov súd prvej inštancie vychádzal, akými úvahami sa riadil, pričom citoval aj ustanovenia, ktoré aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery.

25.2 Skutkovým základom každého súdneho rozhodnutia je v zmysle ust. § 215 ods. 1, 2 CSP súhrn skutkových zistení, ku ktorým súd dospel v priebehu súdneho konania. K skutkovým zisteniam súd dospieva posúdením (vyhodnotením) skutkových poznatkov, ktoré získava v sporovom procese predovšetkým dokazovaním. Civilný sporový proces sa okrem iného riadi princípmi dispozičným a prejednávacím, princípom kontradiktórnosti, princípom koncentrácie a s ním spojeným princípom formálnej pravdy. Aj pre toto sporové konanie treba zdôrazniť to, že súd nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa (ako sa toho domáhal žalobca v odvolaní), ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len z dôkazov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie „objektívnej“, či „materiálnej“ pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Ak sú sporové strany pri zhromažďovaní ďalšieho skutkového základu nečinné, proces vytvárania skutkového základu súd uzavrie a o veci rozhodne na základe skutkového stavu, ktorý vyplynul z vykonaného dokazovania. Pre súd je rozhodujúce to, aký skutkový stav vyplynul zo zhromaždených prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v čase, keď dochádza k rozhodovaniu. Z pohľadu úspechu v spore tak ide o to, ktoré z objektívne relevantných skutočností svedčiacich v prospech strany sporu sa tejto strane do vyhlásenia rozsudku podarilo súdu preukázať, resp. dosiahnuť to, aby ich súd vyhodnotil v jej prospech. Toto sa žiada opakovane zdôrazniť aj v súvislosti s odvolacou námietkou týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutkového stavu. Predmetom zisťovania v civilnom procese nie je celá objektívna realita, ktorá bola a je prítomná v čase od vzniku právneho vzťahu, o ochranu ktorého v konaní ide, až do rozhodovania súdu vo veci samej. Základné obmedzenie rozsahu zisťovania skutkového stavu predstavuje relevancia tej-ktorej skutočnosti pre konanie a rozhodovanie súdu o konkrétnej žalobe.

25.3 Súd prvej inštancie, podľa názoru odvolacieho súdu, v tejto veci zhromaždil dôkazy podľa procesnej iniciatívy sporových strán v konaní (vrátane vyšetrovacieho spisu Okresného riaditeľstva PZ v Topoľčanoch sp. zn. ORP-338/VYS/TO/2020, v ktorom sa nachádza aj žalobcom namietaná zápisnica o vylúčení osoby – znalca zo dňa 05. 10. 2020) a tieto zhromaždené dôkazy vyhodnotil aj v zmysle zásad

hodnotenia dôkazov vyplývajúcich z ust. § 191 ods. 1 CSP. Hodnotiaca úvaha súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu zodpovedala zásadám formálnej logiky a je preskúmateľná aj v inštančnom postupe odvolacím súdom. Tu osobitne odvolací súd zdôrazňuje, že súd po vyjadrení žalovaného v predmetnej veci vyzval žalobcu osobitným uznesením zo dňa 11. 07. 2023, aby v určenej lehote označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalobca reagoval podaním zo dňa 24. 07. 2023, v ktorom súdu navrhol preveriť vypočutie súdneho znalca E. E. F. tam označenými spôsobmi. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie k navrhovanému prevereniu správne nepristúpil, čo odôvodnil aj vo svojom rozsudku.

25.4 Žalobca v podanom odvolaní opätovne namietal, že súd mal možnosť vykonať ním navrhované dôkazy, vrátane výsluchu svedkov, ale neurobil tak, čím podľa neho legalizoval možné trestné činy orgánov činných v trestnom konaní. K tejto odvolacej námietke odvolací súd uvádza, že dokazovanie predstavuje zákonom upravený postup súdu a sporových strán, na základe ktorého súd získava potrebné penzum podstatných skutkových poznatkov o predmete sporu. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaných dôkazov, ako aj prípustnosti ich vykonania prináleží súdu, ktorý nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania (ust. § 185 ods. 1 CSP). Súd je tým subjektom, ktorý v spore určuje, čo sa bude dokazovať, ako bude dokazovanie prebiehať, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré dôkazy vykoná. Ústavný súd SR opakovane vo svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že do obsahu práva na spravodlivé súdne konanie nepatrí povinnosť súdu vykonať všetky stranou navrhované dôkazy (napr. uznesenia v konaní pod sp. zn. I. ÚS 64/1997 zo dňa 08. 10. 1997, sp. zn. I. ÚS 98/1997 zo dňa 18. 12. 1997 a sp. zn. IV. ÚS 252/2004 zo dňa 31. 08. 2004). Nevykonanie dôkazov je však súd z hľadiska nárokov kladených na meritórne rozhodnutie povinný v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť a v predmetnej veci súd prvej inštancie takto i postupoval (39. bod odôvodnenia jeho rozsudku). Spravidla súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú spôsobilé preukázať skutočnosti predpokladané skutkovou podstatou príslušnej právnej normy, t. j. tie, ktoré nie sú rozhodné pre hmotnoprávne posúdenie veci, príp. dôkazy smerujúce k preukázaniu skutočnosti už preukázanej iným dôkazom. Súd musí pristupovať k vyhodnocovaniu návrhov na vykonanie dokazovania citlivo a zodpovedne, nakoľko rozsah dokazovania má vplyv nielen na výsledok sporu, ale aj dĺžku konania a nemal by viesť k neúmernému predlžovaniu konania a odďaľovaniu stavu právnej istoty. Musí pritom dbať na to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený stranou sporu, ak tento nebude preukázaný iným dôkazom.

25.5 Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, po oboznámení sa obsahom predloženého spisu (vrátane pripojeného vyšetrovacieho spisu) a odvolacími námietkami žalobcu dospel k záveru, že preverenie dôkazov v trestnom konaní (napr. okolností výsluchu znalca E. E. F., ku ktorému malo dôjsť dňa 05. 10. 2020) nepatrí do právomoci civilného súdu. Neexistuje žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by oprávňovalo súd v civilnom súdnom konaní zasahovať do trestného konania tým, že by posudzoval postup orgánov činných v trestnom konaní. Súd v konaní o zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci nie je oprávnený sám posudzovať zákonnosť rozhodnutia vydaného v inom (trestnom) konaní a nemôže sám otázku jeho zákonnosti, resp. prípadnej nezákonnosti v žiadnom smere posudzovať, ani preskúmať. Pokiaľ rozhodnutie, ktorým mala byť spôsobená škoda, nie je príslušným orgánom zrušené, resp. zmenené, platí prezumpcia jeho správnosti (konštantná judikatúra aj právna veda vychádzajú z tzv. prezumpcie správnosti verejnoprávneho aktu, podľa ktorej aj vadný akt, ktorý nie je ničotný, je platný a nepokladá sa za vadný, pokiaľ nie je predpísaným postupom zrušený alebo zmenený). Podmienka nezákonnosti žalobcom označených rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní by bola splnená iba vtedy, ak by tieto právoplatné rozhodnutia boli ako nezákonné zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Zo zákona č. 514/2003 Z. z. sa totiž nedá dovodiť, že by štát zodpovedal za škodu spôsobenú rozhodnutím, ktoré nebolo zrušené alebo zmenené (okrem ust. § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z.). V predmetnej veci teda neexistuje zákonný podklad pre to, aby bola žalobcovi priznaná náhrada škody v situácii, kedy uznesenie Okresného riaditeľstva PZ v Topoľčanoch odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-338/VYS-TO-2020 zo dňa 13. 10. 2020 a uznesenie Okresnej prokuratúry Topoľčany č. 1 Pn 340/20/4406 – 12 zo dňa 26. 10. 2020 nebolo zrušené, či zmenené. Absenciu tohto zákonného podkladu pre priznanie náhrady škody nebolo možné odstrániť ani žalobcom navrhovanými výsluchmi svedkov a súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu postupoval správne, keď tieto výsluchy nevykonal. Tento procesný postup súdu prvej inštancie zodpovedal jednak zásade hospodárnosti konania, ako aj správneho záveru súdu prvej inštancie. Podmienka zakotvená v ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. bránila tomu, aby odškodňovacie konanie o náhradu škody plnilo funkciu, ktorá prináleží opravným prostriedkom v trestnom konaní a úlohou súdu v civilnom súdnom konaní nie je suplovať činnosť orgánov činných v trestnom konaní. Odškodňovacie konanie podľa vyššie

uvedeného zákona nemôže nahrádzať konanie o opravnom prostriedku, ako sa toho domáhal žalobca (čo nesporne vyplýva z obsahu podaného odvolania), ktorý podal proti uzneseniu zo dňa 13. 10. 2020 o odmietnutí veci (trestného oznámenia žalobcu vo veci podozrenia z prečinu nepravdivého znaleckého posudku podľa ust. § 347 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona) sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, ktorým sa však nedomohol nápravy ním tvrdeného nezákonného stavu z dôvodu, že prokurátor jeho sťažnosť uznesením zo dňa 25. 10. 2020 zamietol ako nedôvodnú. V prípade rozhodnutí, u ktorých zákonodarca dospel k záveru, že ich prieskum v opravnom konaní je dôvodný, by bolo proti zmyslu zákonnej úpravy, aby tieto rozhodnutia boli preskúmané aj osobitne v odškodňovacom konaní. Nie je v právomoci civilného súdu, aby v rámci odškodňovacieho konania preskúmal právomoc orgánov činných v trestnom konaní a v dôsledku toho, aby civilný súd negoval a prehodnocoval zákonnosť ich rozhodnutí.

25.6 Žalobca v podanom odvolaní poukazoval na ust. § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého, ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody. Namietal, že uznesenie vyšetrovateľa a prokurátora ako orgánov činných v trestnom konaní boli vydané na základe sfaľšovaných dôkazov (za sfaľšovanú považoval zápisnicu zo dňa 05. 10. 2020 o výsluchu znalca E. E. F.) a napriek tomu súd konštatoval, že tieto orgány neprekročili svoju právomoc. Výklad súdu spočívajúci v tom, že faľšovanie trestného spisu a vydanie sfaľšovaného uznesenia neznamená prekročenie právomoci príslušného orgánu, považoval za nesprávny, odporujúci Ústave SR a verejnému záujmu. Bol toho názoru, že vzhľadom na prekročenie právomoci orgánov činných v trestnom konaní, nie je nutné, aby boli ich rozhodnutia zrušené.

K tejto námietke odvolací súd uvádza, že v prípadoch konania nad rámec právomoci konajúceho orgánu skutočne nie je podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre jeho nezákonnosť (ust. § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z.). Bolo by len ťažko predstaviteľné, ak by v súvislosti s rozhodnutím, ktoré po právnej stránke vôbec neexistuje, bolo podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody jeho zrušenie alebo zmena. Potiaľ je názor žalobcu správny. Uvedená výnimka sa však vzťahuje na prípady, kedy ide o tzv. ničotné rozhodnutie, ktoré vydal orgán nad rámec jeho právomoci. Prekročením právomoci sa pritom rozumie rozhodnutie orgánu aplikácie práva vo veci, ktorá vôbec nespadá do právomoci tohto orgánu. Neexistencia rozhodnutia znamená, že rozhodnutie nebolo doteraz v zákonom ustanovenej forme vydané, alebo že vydané bolo, ale trpí takými ťažkými vadami, ktoré mali za následok jeho ničotnosť. V teórii, ale aj v právnej praxi sa používa aj pojem nulitný akt, paakt, alebo ničotný akt. Môže ísť ďalej o prípady, keď rozhodnutie trpí vadami, ktoré ho činia zjavne vnútorne rozporným, alebo právne, či fakticky neuskutočiteľným, alebo inými vadami, pre ktoré ho nemožno vôbec považovať za rozhodnutie príslušného orgánu. Z odvolacej argumentácie žalobcu vyplýva jeho domnienka, že v dôsledku vydania uznesenia zo dňa 13. 10. 2020 o odmietnutí jeho trestného oznámenia a následného uznesenia zo dňa 26. 10. 2020 o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu zo dňa 13. 10. 2020 (tieto uznesenia mali byť podľa ničím nepreukázaného tvrdenia žalobcu vydané na základe sfaľšovanej zápisnice o výsluchu znalca E. E. F.) došlo k prekročeniu právomoci orgánov činných v trestnom konaní, ktorí tieto uznesenia vydali.

Vydanie predmetných uznesení však ani podľa názoru odvolacieho súdu nemožno chápať ako prekročenie právomoci príslušných orgánov činných v trestnom konaní, ktoré vo veci trestného oznámenia žalobcu a následne ním podanej sťažnosti realizovali na zistený skutkový stav oprávnenia vyplývajúce im z Trestného poriadku (odmietnutie veci podľa ust. § 197 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku, pretože nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa ust. § 197 ods. 2 a zamietnutie sťažnosti podľa ust. § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku ako nedôvodnej). Z dôvodu uvádzaného žalobcom (sfaľšovanie zápisnice o výsluchu znalca, ku ktorému malo dôjsť dňa 05. 10. 2020) nemožno predmetné uznesenia považovať po právnej stránke za nulitný, resp. ničotný akt, čo je pojmovým znakom rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorým prekročil svoju právomoc. S poukazom na tieto skutočnosti, potom vyšetrovateľ a prokurátor nekonali vo veci trestného oznámenia žalobcu na znalca E. E. F. nad rámec svojich právomocí priznaných platným právnym poriadkom. Žalobca nepredložil v predmetnej veci žiadny dôkaz svedčiaci o prekročení právomoci vyšetrovateľa a prokurátora vo veci ním podaného trestného oznámenia.

26. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že žalobca v konaní nepreukázal ani jeden z predpokladov pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody titulom zrušenia rozhodnutia

pre nezákonnosť, resp. prekročenia právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Rovnako tak nepreukázal ani predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu z titulu nesprávneho úradného postupu orgánov činných v trestnom konaní, čo konštatoval i súd prvej inštancie a proti čomu žalobca v podanom odvolaní ani nenamietal. Na uvedenom základe a v zmysle ust. § 1 písm. a/, § 3 ods. 1 písm. a/, d/, § 4 ods. 1 písm. f/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 4 a § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. potom súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

27. Vo vzťahu k námietke formalistického prístupu zo strany súdu prvej inštancie pri posudzovaní splnenia podmienok nároku na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci odvolací súd poukazuje na rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR, v ktorej zdôrazňuje, že ústavné právo na odškodnenie garantované čl. 46 Ústavy SR nemá absolútnu povahu, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady jeho uplatnenia (napr. rozhodnutia vo veciach sp. zn. III. ÚS 361/2009, I. ÚS 430/2011, III. ÚS 155/2011, IV. ÚS 159/2012, II. ÚS 570/2013 a iné). Dôkazné bremeno preukázať tieto predpoklady zaťažovalo žalobcu, ktorý ich existenciu nepreukázal. Súd prvej inštancie tak podľa odvolacieho súdu dostatočne zodpovedne a objektívne pristupoval k hodnoteniu všetkých žalobcom uvádzaných okolností konkrétneho prípadu ako i okolností, ktoré v konaní vyšli najavo, a to jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti. Tieto okolnosti umožňovali súdu prvej inštancie vyhodnotiť žalobou uplatnený nárok ako neopodstatnený, a to bez potreby vykonania ďalšieho žalobcom navrhovaného dokazovania.

Závery obsiahnuté v napadnutom rozsudku ako celok neodporujú zmyslu a účelu zákona č. 514/2003 Z. z. a nemožno súhlasiť so subjektívnym hodnotením veci žalobcom, podľa ktorého súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil zistený skutkový stav. Odvolací súd považoval skutkové a právne závery súdu prvej inštancie za správne a dostatočne odôvodnené (reagujúce na všetky podstatné okolnosti prípadu, ktoré musia byť splnené pre posúdenie zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, prekročením právomoci, resp. nesprávnym úradným postupom, ako aj na námietky žalobcu). Žalobca nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené, resp. zmenené, ani tvrdené prekročenie právomoci orgánov činných v trestnom konaní (nesprávny úradný postup už v podanom odvolaní ani netvrdil), ale nepreukázal ani splnenie ďalšej podmienky, a to je vznik škody, resp. nemajetkovej ujmy, čo správne konštatoval i súd prvej inštancie. Vzhľadom na nepreukázanie týchto dvoch predpokladov súd prvej inštancie už potom neskúmal existenciu tretej podmienky pre vznik nároku na náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy, a to príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, resp. prekročením právomoci a vzniknutou škodu. S poukazom na správne vyhodnotenie nesplnenia dvoch kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, prekročením právomoci a nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., tvrdenia žalobcu v podanom odvolaní už neboli spôsobilé zmeniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, na ktorých tento rozsudok založil. Ani v odvolacom konaní neboli zistené nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu oproti tomu, ako bol ustálený súdom prvej inštancie. Na uvedenom základe potom odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, na ktorej založil svoje odvolacie dôvody.

28. Rozsudok súdu prvej inštancie je podľa názoru odvolacieho súdu vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

Po zhrnutí relevantných výsledkov dokazovania, po ich zhodnotení sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že na podklade takéhoto dokazovania súd nemal jednoznačne, dostatočne hodnoverne a nespochybniteľne preukázané skutkové a právne tvrdenia žalobcu tak, aby bolo možné jeho žalobe vyhovieť. Po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a po zvážení všetkých relevantných skutočností odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

29. K množstvu nenáležitých a dehonestujúcich invectív adresovaných žalobcom zákonnej sudkyňi ako i súdu prvej inštancie bez vecného základu, ktoré okrem toho, že znevažujú súd a nerešpektujú jeho autoritu a nemali by byť súčasťou vyzretej spoločnosti, odvolací súd uvádza, že žalobca v odvolacom konaní neprezentoval žiadne relevantné argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť

napadnutého rozsudku a jeho subjektívna nespokojnosť s týmto rozsudkom nemôže byť sama o sebe dôvodom pre spochybnenie jeho vecnej správnosti.

30. V nadväznosti na vecnú správnosť I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie a teda konštatovanie plného procesného úspechu žalovaného, pokiaľ súd žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu, že žalobcovi sa nepodarilo v spore preukázať jej dôvodnosť, je potom zákonom zodpovedajúci a vecne správny aj závislý II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania, pretože si trovy konania neuplatnil a ani zo spisu mu vynaloženie trov konania nevyplýva.

31. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V danom prípade mal v odvolacom konaní žalovaný plný úspech, v dôsledku čoho mu vznikol nárok na náhradu trov konania. Nakoľko však žalovanému v priebehu odvolacieho konania žiadne trovy konania nevznikli (neplatil žiadne súdne poplatky, ani nebol zastúpený advokátom), súd žalovanému v predmetnej veci nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pričom sa riadil právnym názorom vyjadreným v uznesení Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28. 02. 2018, podľa ktorého ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

32. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá CSP v spojení s ust. § 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 1, 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)